

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଏବେ ସତତପ୍ରୟାସ ହୋଇ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ନିରନ୍ତର ବାବାଞ୍ଜୁ ମନେ ପକାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ କର, ସଦାସର୍ବଦା ନିଜର ଉନ୍ନତିର ଚିନ୍ତା କର ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପାଠପଢ଼ାରେ ଦିନକୁ ଦିନ ଆଗକୁ ବଢ଼ୁଛୁ ବା ପଛକୁ ଯାଉଛୁ ତାହାର ଚିହ୍ନ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ପାଠପଢ଼ାରେ ଯଦି ଆଗକୁ ବଢ଼ୁଥିବ ତେବେ ନିଜକୁ ହାଲୁକା ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ଗତିନ୍ତ ଅନୁଭବ କରିବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ଯେ ଏହି ଶରୀର ତ ତମୋପ୍ରଧାନ ଅଟେ, ଏହାକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ମୋତେ ତ ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିଚାଲିବ । ଯଦି ପଛକୁ ଯାଉଥିବେ ତେବେ ଆସୁରୀ ଗୁଣ ଦେଖାଯିବ । ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ବାବାଞ୍ଜୁର ସ୍ମୃତି ରହିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଫୁଲ ଭଳି ହୋଇ ସମସ୍ତତ୍ୟକୁ ସୁଖ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହିଭଳି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆଗକୁ ଗଲେ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେବ ଏବଂ ବହୁତ ଦଶତ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଚିନ୍ତନ ରହୁ ଯେ — ଆମେ ସତତପ୍ରୟାସ ଅବସ୍ଥାରେ ଆସିଥିଲେ । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ବସିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେହି ତ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସୁଛନ୍ତି ତ ଆଉ କେହି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ । କେହି କେହି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେଉଛନ୍ତି ତ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ସେକେଣ୍ଡରେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେଉଛନ୍ତି । ଏଭଳି କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ପୁରା ସମୟ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସୁଛୁ । ନା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କେବେକେବେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ତ କେବେକେବେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେଉଥିବେ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛୁ ଆମେ ଏହି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜ ଘରକୁ ଯିବା । ତେବେ ବହୁତ ଖୁସିରେ ଯିବାକୁ ହେବ । ସାରା ଦିନ ଏହି ଚିନ୍ତନ କରୁଛନ୍ତି — ଆମେ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ଯିବୁ କାରଣ ବାବା ଆମକୁ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନ କରାଇଲେ । ତେବେ ଅନ୍ୟ ସତସତ୍ୟରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏଭଳି ବିଚାର ନେଇ ବସୁନଥିବେ । ଏହି ଶିକ୍ଷା ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ବି ମିଳିନଥାଏ । ତେଣୁ ଏଭଳି ବିଚାର ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଆସିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖଧ୍ୟାନ । ଏବେ ବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ସୁଖଧ୍ୟାନକୁ ଯିବା ପାଇଁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଯେତେ ଅଧିକ ବାବାଞ୍ଜୁ ମନେ ପକାଇବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯଥା ଯୋଗ୍ୟ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନକୁ ଯିବ, ଏହାକୁ ହିଁ ମୁକ୍ତି କୁହାଯାଏ । ଏଥିପାଇଁ ଲୋକମାନେ ଗୁରୁ କରିଥା’ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବିଲକୁଲ୍ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି କ’ଣ, କାରଣ ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ କଥା । ତୁମେମାନେ ଏବେ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବାବାଞ୍ଜୁ ସ୍ମୃତି ଆଧାରରେ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ଯେତେବେଳେ ଏଠାକୁ ଆସିଲ ସେତେବେଳେ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ଦୁନିଆରେ ଆସିଥିଲ, ତୁମେ ସତତପ୍ରୟାସ ଥିଲ । ଆତ୍ମା ସତତପ୍ରୟାସ ଥିଲା । ଅନ୍ୟ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ତ ପରେ ହୋଇଥାଏ । ଗରଭକୁ ଯିବା ପରେ ସମ୍ବନ୍ଧ ତିଆରି ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏବେ ଏହା ଆମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ହେବା ବିନା ଆମେ ଯାଇ ପାରିବା ନାହିଁ । ନିଜ ସହିତ ଏହିଭଳି ଅନ୍ତରମାନରେ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ କାରଣ ବାବାଞ୍ଜୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଉଛି ବସିବା, ଉଠିବା, ଚାଲିବା, ବୁଲିବା ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଚିନ୍ତନ ରହୁ ଯେ ଆମେ ସତତପ୍ରୟାସ ହୋଇ ଆସିଥିଲୁ, ଏବେ ପୁନଃ ସତତପ୍ରୟାସ ହୋଇ ଘରକୁ ଯିବା । ବାବାଞ୍ଜୁ ମନେ ପକାଇଲେ ହିଁ ସତତପ୍ରୟାସ ହୋଇପାରିବା, କାରଣ ବାବା ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ପତିତ-ପାବନ । ଆମମାନଙ୍କୁ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ଏହିଭଳି ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ । ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ବାବା ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଆଉ ତ କେହି ଅଧିକାରୀ ନାହାନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ ଅଟନ୍ତି । ଭକ୍ତି କେତେ ଦିନ ଚାଲୁଛି ଏହା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏତେ ସମୟ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ, ଏତେ ସମୟ ଭକ୍ତି । ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଅରନ୍ତମନରେ ରହିବା ଦରକାର । ଯେପରି ବାବାଞ୍ଜୁ ଆତ୍ମାରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ସେହିପରି ତୁମର ଆତ୍ମାରେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ଶରୀର ମାଧ୍ୟମରେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ଓ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଶରୀର ବିନା ତ ଆତ୍ମା କଥା କହିପାରିବ ନାହିଁ, ଏଥିରେ ପ୍ରେରଣା ବା ଆକାଶବାଣୀର କିଛି କଥା ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ଉଗବାନୁବାତ ଶବ୍ଦ ରହିଛି ତେଣୁ ନିର୍ଗତି ରୂପେ ମୁଖ ଆବଶ୍ୟକ ଓ ରଥ ଆବଶ୍ୟକ । ଗଧ ଘୋଡ଼ାଯୁକ୍ତ ରଥ ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ଭାବୁଥିଲ ଯେ — କଳିଯୁଗ ଆହୁରି ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ରହିବ । ତେବେ ତୁମେମାନେ ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇ ଯାଇଥିଲ । ଏବେ ବାବା ଜାଗ୍ରତ କରିଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନତାରେ ଥିଲ । ଏବେ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଲା । ଭକ୍ତିକୁ ହିଁ ଅଜ୍ଞାନତା କୁହାଯାଏ ।

ତୁମମାନଙ୍କୁ ବିଚାର କରିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ନିଜର ଉନ୍ନତି କିପରି କରିବୁ, ଉଚ୍ଚତପଦ କିପରି ପାଇବୁ । ନିଜ ଘରକୁ ଯାଇ ନୂଆ ରାଜଧାନୀକୁ ଆସି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବୁ । ସେଥିପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ବାବାଞ୍ଜୁ ସ୍ମୃତି । ତେଣୁ ନିର୍ଗତି ରୂପେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବାକୁ ହେବ । ଆମ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାଞ୍ଜୁର ପିତା ପରମାତ୍ମା । ଏହା ବହୁତ ସହଜ କଥା । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏତେ ସହଜ କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ — ଏହା ହେଉଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ତେଣୁ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଉତ୍ତରାଚାରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯିଏ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି ସେ ହିଁ ପବିତ୍ର ଯେପରି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସେ ତ ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ

ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆ ତ ପତିତ ନା । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ହେଉଛି ସତ୍ୟଯୁଗ । ପତିତ ଦୁନିଆରେ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଭଳି ପବିତ୍ର କେହି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ନାହିଁ । ବିକାରର କଥା ନାହିଁ । ତେଣୁ ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ରୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଚିନ୍ତନ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବାବାଜୀଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ନା । ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ତେଣୁ ନିର୍ଗତି ରୂପେ ଜ୍ଞାନ ଚିନ୍ତନ ଚାଲିବ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ସାଗରତ୍ୟକ୍ତଠାରୁ ବାହାରିଥିବା ଜ୍ଞାନ ନଦୀ । ବାବା ତ ସଦା ସାଗର । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସଦା ସାଗର ନୁହଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛ — ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ ଭାଇ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ପାଠପଢୁଛ, ବାସ୍ତବରେ ନଦୀ ଆଦିର କିଛି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ନଦୀ କହିବା ଦୂଃଖୀ ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଆଦିକୁ ଭାବି ନେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ବେହରାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା ଏକ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ ଭାଇ ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁଠାରୁ ଆସି ମୁଁ ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ସିଂହାସନରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଛି ଏବେ ପୁଣି ସେଠାକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମାର ବହୁତ ସୃଷ୍ଟି ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବା ସମୟରେ କହିଥା'ନ୍ତି ମସ୍ତକ ବା ଆଖି ବା ମୁଖ ବାଟ ଦେଇ ଆତ୍ମା ଚାଲିଗଲା, ମୁଖ ଖୋଲିଯାଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବା ପରେ ଶରୀର ଜଡ଼ ହୋଇଯାଏ । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ । ଯେପରି ଛାତ୍ରମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସାରା ଦିନ ଜ୍ଞାନ ହିଁ ରହିଥାଏ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ସାରା ଦିନ ପାଠପଢ଼ାର ବିଚାର ଆସିବା ଦରକାର । ଭଲ ଭଲ ଛାତ୍ରମାନଙ୍କ ହାତରେ ସରବଦା କୌଣସି ନା କୌଣସି ବହି ରହିଥା'ନ୍ତି । ପଢ଼ିବାରେ ଲାଗି ରହିଥା'ନ୍ତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ତୁମର ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧମ ଜନ୍ମ । ସାରା ଚକ୍ର ପରିକ୍ରମା କରି ଏବେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧମ ସମୟରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି କଥା ସରବଦା ସମରଣ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ସବୁ କଥା ନିଜେ ଧାରଣ କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା ଉଚିତ୍ । କାହା କାହାର ତ ଆଦୌ ଧାରଣା ହେଉନାହିଁ । ସ୍କୁଲରେ ମଧ୍ୟ ଛାତ୍ରମାନେ କ୍ରମାନ୍ୱୟାଧୀନ ଅଟନ୍ତି । ଅନେକ ପ୍ରକାର ବିଷୟ ବସ୍ତୁ ରହିଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ଗୋଟିଏ ବିଷୟ ବସ୍ତୁ । ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ତେଣୁ ସରବଦା ଏହି ପାଠପଢ଼ାର ଚିନ୍ତନ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ପାଠପଢ଼ାକୁ ଭୁଲିଯାଇ ବାକି ଅନ୍ୟ ସବୁ ଚିନ୍ତନ ଚାଲୁଥାଉ । ଯଦି ବ୍ୟବସାୟୀ ହୋଇଥିବେ ତେବେ ନିଜର ବ୍ୟବସାୟର ଚିନ୍ତନରେ ହିଁ ରୁଚି ରହିବେ । କିନ୍ତୁ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ନିଜର ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ ହିଁ ଲାଗି ରହିଥା'ନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ପାଠପଢ଼ାରେ ଲାଗି ରହିବାକୁ ହେବ ।

କାଲି ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ଯୋଗ ସମମିଳନୀ ପାଇଁ ଏକ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପତ୍ର ଆସିଥିଲା । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଲେଖିପାରିବ ଯେ — ଏହା ତୁମର ହଠାତ୍‌ଯୋଗ ଏହାର ଲକ୍ଷ୍ମ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ ? ଏହା ଦୂଃଖୀ କ'ଣ ଉପକାର ହେଉଛି ? ଆମେ ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା କରୁଛୁ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଯିଏକି ଜ୍ଞାନର ସାଗର ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ସିଏ ଆମକୁ ନିଜର ଏବଂ ରଚନାର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ମନମନାଭବ — ଏହା ହେଉଛି ତୁମର ମନ୍ତ୍ର । ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ବାବାଙ୍କ ଦୂଃଖୀ ଯେଉଁ ସମ୍ପଦ ପିଲୁଛି, ତାକୁ ମନେ ପକାଉଛୁ । ତୁମେ ଯେଉଁ ହଠାତ୍‌ଯୋଗ ଆଦି କରୁଛ, ତାହାର ଲକ୍ଷ୍ମ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ ? ଆମେ ତ ଯାହା ଶିଖୁଛ ସେ ବିଷୟରେ ଜଣାଇଲୁ, ଏବେ କୁହ ତୁମର ଏ ହଠାତ୍‌ଯୋଗ କ'ଣ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି । ଏହିଭଳି ଉଚ୍ଚତର ସଂକ୍ଷେପରେ ଲେଖିବାକୁ ହେବ । ଏହିଭଳି ନିମନ୍ତ୍ରଣ ତ ତୁମ ପାଖକୁ ବହୁତ ଆସୁଛି । ଜାତୀୟ ଧର୍ମ ସମମିଳନୀ ତରଫରୁ ଯଦି ତୁମକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଆସେ ଏବଂ ସେମାନେ ପଚାରନ୍ତି ଯେ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ମ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ ? ତେବେ କୁହ ଆମେ ଏହି ରାଜଯୋଗ ଶିକ୍ଷା କରୁଛୁ । ନିଜ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିର୍ଗତି ରୂପେ କହିବା ଆବଶ୍ୟକ କାରଣ ତୁମେ ଏହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛ । କୁହ ଆମେ ଏହି ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଆମର ଶିକ୍ଷାଦାତା ସାମ୍ବନ୍ଧ ଭଗବାନ, ଆମେ ସବୁ ଭାଇ ଭାଇ, ଆମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗତ କରୁଛୁ । ଅବିନାଶୀ ପିତା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପ ନାଶ ହେବ । ଏହିଭଳି ଲେଖା ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ଛପାଇ ରଖ । ଯେଉଁଠି ଯେଉଁଠି ସମମିଳନୀ ହେଉଛି ସେଠାକୁ ପଠାଅ । ତେବେ ସେମାନେ କହିବେ ଏମାନେ ତ ବହୁତ ଲାଭଦାୟୀ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ରାଜଯୋଗ ଦୂଃଖୀ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତି ଟି ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆମେ ଦେବତା ହେଉଛୁ ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟ ହେଉଛୁ । ଏହିଭଳି ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଲେଖା ଛପାଇବା ଦରକାର । ସେମାନେ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ମ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପଚାରିପାରନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ ଏସବୁ ଛପାଇ ରଖିଦିଅ ଯେ ଏହା ହେଉଛି ଆମର ଲକ୍ଷ୍ମ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ଏହିଭଳି ଲେଖିବା ଦୂଃଖୀ ପ୍ରଲୋଭନ ଆସିବ । ଏଠାରେ କୌଣସି ହଠାତ୍‌ଯୋଗ ବା ଶାସ୍ତ୍ରାବାଦ କରିବାର କଥା ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ଶାସ୍ତ୍ରାର୍ଥ କରିବାରେ କେତେ ଅହଂକାର ରହୁଛି । ସେମାନେ ନିଜକୁ ଶାସ୍ତ୍ରର ବିଷାଦ ଭାବୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସେମାନେ ତ ପୂଜାରୀ, ଅଧିକାରୀ ତ ପୂଜ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କୁହାଯିବ । ପୂଜାରୀକୁ କ'ଣ କୁହାଯିବ ? ଏସବୁ କଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପେ ଲେଖିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ କ'ଣ ଶିଖୁଛୁ । ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀମାନଙ୍କ ନାମ ତ ଏବେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହୋଇଗଲାଣି ।

ଯୋଗ ଦୁଇ ପ୍ରକାରର, ଗୋଟିଏ ହଠାତ୍‌ଯୋଗ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ସହଜଯୋଗ । ରାଜଯୋଗ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ରାଜଯୋଗ ତ ଏକମାତ୍ର ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଶିଖାଇ ପାରିବେ । ବାକି ଏସବୁ ହେଲା ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଯୋଗ ଯାହାକି ମନୁଷ୍ୟ ମତ ଉପରେ ଆଧାରିତ । ସେଠାରେ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ କାହାର ମତର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କାରଣ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପଦ ନେଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଦେବତା ଅର୍ଥାତ୍ ଦୈବୀ ଗୁଣଧାରୀ, ଯାହାଙ୍କଠାରେ କୌଣସି ଆସୁରୀ ଗୁଣ ନଥାଏ । ଏଠାରେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ

ଥିଲା ପୁଣି ତାହା କେଉଁଆଡେ ଗଲା ? ୮୪ ଜନ୍ମ କିପରି ନେଲେ ? ସିତି ଚିତ୍ତର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ସିତି ଚିତ୍ତର ବହୁତ ଉପଯୋଗୀ । ଏହି ଶିକ୍ଷା ଦ୍ଵାରା ଆମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ଦ୍ଵାନ୍ତ୍ରୀକୁଟୁମ୍ବିଆରୀ ହେଉଛେ । ଏବେ ତୁମେ ଦ୍ଵାନ୍ତ୍ରୀକୁଟୁମ୍ବିଆରୀ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ପାଠପଢ଼ା ତ ଗୋଟିଏ ପୁଣି ସେଠାରେ କିଏ କ'ଣ ହେଉଛନ୍ତି ତ କିଏ କ'ଣ, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ଵର କଥା ନା । ଏହି ଗୋଟିଏ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ଵାରା ରାଜଧାନୀ ସ୍ଵାଧୀନ ହେଉଛି । ରାଜା ହେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଭିକାରୀ ମଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ବାକି ସେଠାରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ନଥାଏ । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ପଦ ବି ରହିଥାଏ ନା । ଏଠାରେ ତ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ ରହିଛି । ମରୁତି, ବିମାରୀ ପୁଣି ଶସ୍ତ୍ର ମିଳୁନାହିଁ । ବନ୍ୟା ଆଦି ହେଉଛି । ଯଦିଓ ଲକ୍ଷପତି, କୋଟିପତି ସବୁ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଜନ୍ମ ତ ବିକାରରୁ ହିଁ ନେଉଛନ୍ତି ନା । ଧକ୍କା ହେବା, ମଶା କାମୁତିବା, ଏସବୁ ଦୁଃଖ ଅଟେ ନା । ଏହାର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ଗୌରବ ନର୍କ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଅମୃତ ସାଗରଗକୁ ଗଲେ । ଆରେ ସାଗର ତ ଆସୁଛି ପୁଣି ସାଗରକୁ ଗଲେ କିପରି । ଏସବୁ କଥା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ । ଏବେ ବାବା ଏହିଭଳି ପ୍ରବନ୍ଧ ଲେଖିବା ପାଇଁ କହିଛନ୍ତି । ଲେଖିବା ପିଲାମାନଙ୍କର କାମ । ଧାରଣା ଥିଲେ ନିଶ୍ଚିତ ଲେଖିବେ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ନିଜକୁ ଆତମା ମନେ କର, ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟପ୍ରସାଦ ଥିଲେ ସେତେବେଳେ ଖୁସିର ପାରାବାର ନଥିଲା । ଏବେ ତମୋପ୍ରସାଦ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା । ପଏଣ୍ଟ ତ ବାବା ବହୁତ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଭଲ ଭାବେ ବୁଝାଇବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯଦି ନ ମାନିଲେ ତେବେ ଜାଣିଯିବେ ଇଏ ଆମ କୁଳର ନୁହନ୍ତି । ପ୍ରତିଦିନ ପାଠପଢ଼ାରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ଦରକାର । ପଛକୁ ହଟିବାର ନାହିଁ । ଦୈବୀଗୁଣ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଆସୁରୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବା — ଏହା ତ ପଛକୁ ଯିବା ହୋଇଗଲା ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବିକାରକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କର । ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର । ତେବେ ବହୁତ ହାଲୁକା ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଛି ଛି ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । ଆମକୁ ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ନ ପକାଇଲେ ଫୁଲ ଭଳି ସୁନ୍ଦର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମକୁ ସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେବ । ପଚାରିବେ ତୁମେ କ'ଣ ସେବା କରୁଛ ? ତୁମେ କେବେ କୋର୍ଟକୁ ଯାଇନାହିଁ କି ? ବାବା ସବୁ କିଛି ଦେଖିଛନ୍ତି । କିଭଳି ଏହି ଲୋକମାନେ ଚୋରକୁ ଧରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି କେସ୍ ଚାଲୁଛି, ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରାଇବେ । ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରି ପୁଣି ପାଇ ପଇସାକର ପଦ ପାଇବେ । ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଦୟା ଆସୁଛି ଯେ ଏହି ପିଲା ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବେ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ବିଷୟବସ୍ତୁ ସବୁଠାରୁ ଭଲ । ଏହା ଦ୍ଵାରା ପାପ ଧୋଇ ହୋଇଯାଏ । ବାବା ଆମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥାକୁ ସମ୍ବେଦନା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯେପରି ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଛାତ୍ର ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ପାଠପଢ଼ା ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଥାଏ । ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସହ ନିଶ୍ଚିତ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ତ ରହିବ ନା । ଏକଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ — ଆମେ ସବୁ ଭାଜମାନଙ୍କର ଶିକ୍ଷକ ଜଣେ । ସେ ହେଲେ ସର୍ବବୋତ୍ତ ଶିକ୍ଷକ । ଆଗକୁ ଗଲେ ବହୁତଙ୍କୁ ଜଣାପଡ଼ିଯିବ ଯେ — ଅହୋ ପ୍ରଭୁ ତୋର ଲୀଳା... । ମହିମା କରି ପ୍ରଶଂସା କରିବେ କିନ୍ତୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ପାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି ଓଲଟା କର୍ମ କରିଥାଆନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ଵାରା ଭଲ କାମ କରିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ତୁମର ବାନପ୍ରସଥ ଅବସ୍ଥା, ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ହିସାବ-କିତାବ ରୁକ୍ତ କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଚାହିଁ ବା ନ ଚାହିଁ ନିଶ୍ଚିତ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସମସ୍ତ ଆସିବ ଏହି ଦୁନିଆ ବହୁତ ଖାଲି ହୋଇଯିବ । କେବଳ ଭାରତ ହିଁ ରହିବ । ଅଧାକଳ୍ପ କେବଳ ଭାରତ ହିଁ ରହିବ । ତେବେ ଦୁନିଆ କେତେ ଖାଲି ହୋଇଯିବ । ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଏଭଳି ବିଚାର କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁ ନାହିଁ । ପୁଣି ତୁମର ତ କେହି ଶତରୁ ମଧ୍ୟ ରହିବେ ନାହିଁ । ଶତରୁ କାହିଁକି ଆସିଥା'ନ୍ତି ? ଧନ ନେବା ପାଇଁ । ଭାରତକୁ ଏତେ ମୁସଲମାନ ଏବଂ ଇଂରେଜ କାହିଁକି ଆସିଲେ ? ଧନ ସମ୍ପଦତିକୁ ଦେଖି । ସେ ସମୟରେ ଧନ ସମ୍ପଦତି ବହୁତ ଥିଲା, ଏବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏବେ କେହି ଆସୁନାହାନ୍ତି । ଧନ ସମ୍ପଦତି ନେଇ ଖାଲି କରିଦେଲେ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏକଥା ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଡ୍ରାମାର ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ତୁମେ ନିଜେ ହିଁ ଧନ ସମ୍ପଦତି ଶେଷ କରିଦେଲ । ତୁମକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ଯେ ଆମେ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛୁ । ଏକଥା କେବେ କାହା ବିଚାରରେ ମଧ୍ୟ ଆସିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହା ଇଶ୍ଵରୀୟ ପରିବାର । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧିରେ ପାଠପଢ଼ା ହିଁ ଚିନ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେକୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ସର୍ବଦା ଜ୍ଞାନର ଚିନ୍ତନ ମନ୍ଥନ ଚାଲିଥାଉ । ଏହା ହିଁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ପାଠପଢ଼ା ଅଟେ, ଯାହାକୁ ପଢ଼ି ଦୁଇ ମୁକୁଟଧାରୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

(୨) ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ଆତମା ଭାଇ ଭାଇ ଅଟୁ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଦ୍ଵାରା ଓଲଟା କାମ ହୋଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିବା ସହିତ ନିଜେ ହୀରା ଭଳି ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ହୀରା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖୁଥିବା ବେଦାଗ ହୀରା ହୁଅ ।

ବାପଦାଦାଞ୍ଜର ଶ୍ରୀମତ ହେଲା ନିଜେ ହୀରା ଭଳି ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ହୀରା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବା । ତାହେ କୌଣସି ଆତ୍ମା କଳା କୋଇଲା ସଦୃଶ ତମୋଗୁଣୀ ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ତୁମର ଦୃଷ୍ଟି ପଡିବା ମାତ୍ରେ ତା'ର କାଳିମା କମ ହୋଇଯାଉ । ସେଥିପାଇଁ ଅମୃତବେଳାଠାରୁ ରାତ୍ରି ପରମ୍ପରାନ୍ତ ଯେତେ ଜଣଞ୍ଜର ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କରେ ଆସୁଛ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ହୀରା ମନେ କରି ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୀରା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖୁଥାଅ । କୌଣସି ବି ବିଘ୍ନ ଅଥବା ସଂଘର୍ଷ-ସଂସ୍କାରର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ଆତ୍ମା ହୀରାରେ ଦାଗ ନ ଲାଗୁ । ତାହେଁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ପରିସ୍ଥିତିର ବିଘ୍ନ ମଧ୍ୟ ଆସିବ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଏପରି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଯାଅ ଯାହାକି ତା'ର ପ୍ରଭାବ ପଡିପାରିବ ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ମନ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିକୁ ମନମତଠାରୁ ସର୍ବଦା ମୁକ୍ତ ରଖୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ଆଦ୍ଵାକାରୀ ଅଟନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***